

Arrest

nr. 95 411 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: 1. x
                      2. x
                      3. x
                      4. x
                      5. x
                      6. x
                      7. x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, x, x, x, x, x en x, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 14 augustus 2012 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 16 maart 2010 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 22 november 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 9 februari 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekers bij arrest nr. 55 783.

Inmiddels hebben verzoekers op 9 augustus 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend. Op 19 november 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 11 mei 2012 heeft de arts-adviseur een medisch advies verschaft, stellende dat er vanuit een medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst.

Op 24 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 14 augustus 2012 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Deze bevelen vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende verzoekende partij niet onontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde, de vierde, de vijfde, de zesde en de zevende verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen.

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekers zowel de beslissing aanvechten van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 24 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, als de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012.

Verzoekers ontplooiën echter geen middelen tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 augustus 2012, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van *“een kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van de rechten van verdediging en van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel stellen verzoekers dat wat betreft de beschikbaarheid van de medische zorgen, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd omdat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de arts-adviseur zonder te verwijzen naar de motieven van dit advies. Zij benadrukken dat het feit dat de arts-adviseur zijn advies verschaft op een gemotiveerde wijze dit niet betekent dat verweerder door enkel te verwijzen naar dit advies de bestreden beslissing op een afdoende wijze heeft gemotiveerd. Verder stellen ze dat de bestreden beslissing enkel de conclusie van het advies letterlijk overneemt. Verzoekers menen dat door zo te handelen, het niet duidelijk is welke delen van de motivering van het advies door verweerder in aanmerking wordt genomen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt *“uit het medisch advies van de arts-attaché op naam van B.S. (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende “vanuit medisch standpunt kunnen wij mijn insziens dan ook besluiten dat een aandoening, hoewel deze beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor laven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaartegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.”*

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*.

Artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Daargelaten de vraag of artikel 62 van de vreemdelingenwet een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de voornoemde wet van 29 juli 1991, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat wat de ziekte van verzoekster betreft, de arts-adviseur de aangehaalde medische argumenten evalueerde en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst en dat het vanuit een medisch oogpunt niet tegenaangewezen is om haar terug te sturen naar het land van herkomst. Verweerder concludeert dat de aandoening van verzoekster, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, aangezien er een behandeling is voor haar aandoening in het land van herkomst.

Verzoekers menen evenwel dat er een gebrek is aan formele motivering doordat de bestreden beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer. Zij menen dat verweerder op expliciete wijze de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer in zijn beslissing dient op te nemen en dat een enkele verwijzing naar de conclusie van het advies van de ambtenaar-geneesheer niet volstaat.

Waar verzoekers kunnen worden gevolgd waar ze stellen dat het doel van de motiveringsplicht niet bereikt is door een loutere verwijzing naar een advies waarvan de inhoud onbekend is voor de bestuurde, dient *in casu* te worden vastgesteld dat het argument van verzoekers niet dienstig is daar het advies van de ambtenaar-geneesheer samen met de bestreden beslissing werd toegestuurd, zodat zij ook kennis hebben kunnen nemen van alle elementen waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om tot zijn advies te kunnen komen. Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven, is voldaan aan de voornoemde wet van 29 juli 1991 wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage ofwel opgenomen is in de beslissing. Wanneer de motivering zich in bijlage bevindt wordt deze geacht integraal deel uit te maken van de beslissing (I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Administratieve Rechtsbibliotheek, algemene reeks nr. 7, 1999, p. 133). Het is niet nodig om het stuk waarnaar verwezen wordt *in extenso* weer te geven in de bestreden beslissing. Een vermelding van de korte inhoud ervan volstaat.

De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 68 861 van 20 oktober 2011 is niet dienstig aangezien in de daar bestreden beslissing er geen enkele verwijzing was naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, noch was een eigen motivering op dit punt weergegeven.

Bovendien bekritisieren verzoekers de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en evenmin wordt een schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat de motivering niet afdoende is omdat de financiële toegankelijkheid niet op afdoende wijze werd beoordeeld en toegelicht. Verzoekers stellen dat indien het zo is dat er wel ziekenhuizen zullen bestaan in Kosovo die in bepaalde mate medicijnen verstrekken aan personen met geestelijke gezondheidsproblemen en dat er psychiaters bestaan in Kosovo, er niet met objectieve informatie wordt aangetoond in welke mate de zorgen op praktisch en financieel niveau voldoende toegankelijk zouden zijn. Zij verwijzen hiervoor naar een rapport van OSAR dat stelt dat een ziekteverzekering ongekend is in Kosovo en dat er wel diagnoses kunnen worden gesteld maar dat de behandeling van de ziekte vaak te wensen overlaat. Hoe langer een behandeling duurt en hoe ingewikkelder, hoe minder kans dat zij tot een resultaat zal leiden in Kosovo. Ze menen dan ook dat verzoekster niet zal kunnen rekenen op de behandeling die zij nodig heeft. Verder stellen zij dat uit dit rapport veneneens blijkt dat artsen de burgers doorsluizen naar hun privépraktijken uit winstbejag waardoor vele gewone burgers verstoken blijven van normale gezondheidszorgen. Tevens menen verzoekers dat uit dit rapport ook duidelijk blijkt dat chronische ziektes amper of niet behandeld worden om reden dat er voorrang wordt gegeven aan dringende en ambulante verzorging. Tevens benadrukken zij dat de zorgen onbetaalbaar zijn, met name dat zij het grootste deel van het maandelijks budget in beslag nemen of zelfs overstijgen. Verder stellen verzoekers dat een terugkeer naar Kosovo en een confrontatie met de problemen in het land van herkomst de gezondheid van verzoekster niet ten goede zal komen. Verzoekers verwijzen tevens naar een rapport van WHO Mental Health Atlas 2005. In dit rapport wordt aangegeven dat de geestelijke gezondheidszorgen tot de primaire gezondheidszorgen behoren en dat de behandeling van ernstige mentale stoornissen beschikbaar is, dat er centra zijn waar men zich kan laten behandelen, maar dat deze niet overal aanwezig zijn en dat er in bepaalde delen van Servië geen centra zijn waar men zich kan laten behandelen wegens gebrek aan personeel. Verzoekers vervolgen dat er in Servië slechts 9 psychiatrische bedden zijn per 10000 mensen terwijl dit in België meer dan het dubbele is. Verzoekers stellen dat uit dit rapport blijkt hoe hard het land steunt op externe hulp voor zijn geestelijk gezondheidsprogramma. Verder citeren verzoekers uit "Jane's Sentinel Country Assessments, Demography Section, updated 23 october 2009." Hieruit blijkt dat de gezondheids- en farmaceutische industrie zich sterk hersteld heeft na de burgeroorlog in de jaren 90 en dat de meeste faciliteiten gemoderniseerd werden. Voorts geeft het rapport aan dat er in Servië nog steeds corruptie is en dat de gezondheidszorgen in Servië afhankelijk blijven van buitenlandse hulp. Verzoekers citeren ook nog uit het rapport "retourner en Kosovo – informations sur les pays" van IOM

van 1 december 2009 waaruit blijkt dat er geen adequate zorgen kunnen worden verstrekt voor onder andere mentale aandoeningen, kanker en hartchirurgie. Verzoekers benadrukken dat dit rapport bevestigt dat er medicijnen beschikbaar zijn, maar dat tevens ook blijkt dat deze heel duur zijn en dat de prijzen kunnen variëren. Verzoekers stellen dat het gezondheidszorgensysteem in Kosovo nog steeds in heropbouw is als gevolg van de oorlog, dat de mentale gezondheidszorgen nog steeds aan enorme vernieuwing toe zijn, dat er weinig gespecialiseerde personen zijn, dat het huidig systeem van ontwikkeling onderontwikkeld is en dat de huidige inrichtingen amper toegang hebben tot moderne kennis en wetenschap over psychiatrie. Zij menen dat uit al deze informatie duidelijk blijkt dat het erg gesteld is met de effectieve toegankelijkheid van de medische zorgen. Ze menen dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze deze informatie in aanmerking heeft genomen en zich beperkt tot het opsommen van de doelstellingen van het beleid van de Kosovaarse overheid zonder de toepassing in de praktijk na te gaan. Tot slot stellen verzoekers dat zij er in hun aanvraag ook op gewezen hebben dat een stopzetting van de behandeling niet mogelijk is omwille van de vertrouwensband die ze gecreëerd hebben met de behandelende arts en therapeut. Tevens hebben zij gesteld dat een stopzetting van de behandeling een zeer negatieve impact zal hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster. Zij stellen dat de bestreden beslissing nalaat hierop in te gaan en dat het advies van de arts-adviseur enkel vermeldt dat de zorgen beschikbaar zijn en toegankelijk en dat er geen medische reden is voor een onmogelijkheid om terug te reizen. Verzoekster stipt aan dat zij niet terugkan omdat zij opnieuw zal worden geconfronteerd met de trauma's die aan de origine liggen van haar psychiatrische problemen. Verzoekers verwijzen naar een vernietigingsarrest van de Raad en menen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden. In dit arrest wordt volgens verzoekers gesteld dat de motivering niet afdoende is omdat geen rekening wordt gehouden met het andersluidend advies van de psychiater. Zij stellen dat de psychiater die verzoekster behandelt, stelt dat ze niet kan reizen. Vervolgens stippen verzoekers aan dat de ambtenaar-geneesheer geen specialisatie heeft in de psychiatrie.

Wanneer men artikel 9ter van de vreemdelingenwet leest, blijkt uit de bewoordingen van dit artikel, dat deze bepaling gebaseerd is op de concepten een *“reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit”* of een *“reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”*, zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: *“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat *“de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.”*(Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen *“subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...”*, voor ernstig zieke

vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidig beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit het omstandig gemotiveerd van advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de behandeling die verzoekster behoeft in Kosovo beschikbaar en toegankelijk is. Dit wordt evenwel betwist door verzoekers.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat een aantal rapporten waaruit verzoekers citeren betrekking hebben op Servië, hetgeen niet relevant is voor de huidige *casus* aangezien verzoekster afkomstig is uit Kosovo en er dient te worden nagegaan of de ziekte van verzoekster behandeld kan worden in Kosovo. Verder dient te worden aangestipt dat verzoekers ook bij hun aanvraag reeds geciteerd hadden uit de voornoemde rapporten of minstens deel ervan (UNHCR, Voice of women, OSAR) en dat de ambtenaar-geneesheer deze rapporten in tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, ook wel degelijk betrokken heeft bij zijn advies. De ambtenaar-geneesheer stipt aan dat deze rapporten dateren van enkele jaren geleden en dat de informatie die hij heeft aangehaald betreffende de toegankelijkheid van veel recentere data is. De Raad stelt inderdaad vast dat de informatie die de ambtenaar-geneesheer aanhaalt in zijn advies recent is. In het advies verwijst de ambtenaar-geneesheer naar een aantal websites, geconsulteerd op 10 mei 2012, waaruit blijkt dat psychologen en psychiaters werkzaam zijn in Kosovo. Verder wordt verwezen naar informatie afkomstig uit de MedCoi-databank van International SOS van 5 januari 2012 waaruit blijkt dat psychiatrische en psychotherapeutische behandeling van het posttraumatisch stressyndroom en depressie beschikbaar zijn in Kosovo. Voorts wordt ook verwezen naar een website afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Kosovo, geconsulteerd op 10 mei 2012, waaruit blijkt dat er ziekenhuizen, waaronder psychiatrische diensten beschikbaar zijn in Kosovo. Tot slot verwijst hij naar een website waaruit blijkt dat de medicatie die verzoekster behoeft beschikbaar is in Kosovo. Enkel voor de geneesmiddelen lormetazepan, aripiprazol en ciotiapine werd geen referentie gevonden, evenwel stipt de ambtenaar-geneesheer aan dat er een ander anxiolyticum/sedativum en antipsychotica met gelijkwaardige werking beschikbaar zijn. Ook wat betreft de financiële toegankelijkheid blijkt dat de ambtenaar-geneesheer hiervoor recentere informatie heeft geconsulteerd. Gelet op de talrijke stukken waarop verweerder zich baseert, die van recente datum zijn, hecht de Raad meer belang aan deze stukken. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd wat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medicatie, behandeling en opvolging betreft.

Uit de hierboven aangehaalde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekster, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Met hun betoog maken verzoekers op dit punt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoekers lijken aan te geven dat er geen rekening werd gehouden met het andersluidend advies van de behandelende psychiater kunnen zij evenmin worden gevolgd. In zijn advies verwijst de ambtenaar-geneesheer expliciet naar dit oordeel. Zo wordt gesteld *“alhoewel één van de behandelende psychiaters melding maakt dat een terugkeer ernstige risico's inhoudt, vinden we hier geen specifieke medische reden voor en mits de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de opvolging en behandeling in Kosovo, kan betrokkene reizen”*. Betreffende het attest van de specialist kan overigens worden opgemerkt dat er enkel staat dat verzoekster niet kan reizen. Er worden geen redenen opgegeven waarom dit zo zou zijn, terwijl er uitdrukkelijk gevraagd werd om de eventuele redenen van verzet te noteren. Aldus lijkt het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er geen specifieke medische redenen te vinden zijn die zich verzetten tegen een reis van verzoekster niet kennelijk onredelijk. Temeer uit het voormelde duidelijk blijkt dat de behandeling van verzoekster zal kunnen worden verdergezet. Van een stopzetting van de behandeling, zoals verzoekers voorhouden, is dus geen sprake. De omstandigheid dat verzoekster tevreden is over haar behandeling in België door een specialist in wie zij vertrouwen stelt, brengt niet mee dat zij in Kosovo niet evengoed zou worden behandeld door een specialist. Alleszins houdt de persoonlijke voorkeur voor een welbepaalde arts geen verband met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers benadrukken dat de behandelende psychiater een ander mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer die slechts een generalist is, wijst de Raad er op dat wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, ook al is dit een specialist, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en voorgelegde attesten opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. Dit is *in casu* wel degelijk gebeurd.

De kritiek van verzoekers dat de ambtenaar-geneesheer slechts een generalist is terwijl de behandelende geneesheer een specialist is, is *in casu* niet relevant. De ambtenaar-geneesheer betwist geenszins dat verzoekster lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening, noch betwist hij de voorgestelde behandeling en medicatie of de noodzaak ervan. Enkel wat betreft de mogelijkheid tot reizen gaat de ambtenaar-geneesheer in tegen het attest, doch wat dit betreft, kan herhaald worden dat de behandelende psychiater op dit vlak zeer vaag blijft. Hij geeft enkel aan dat verzoekster niet kan reizen, zonder precies aan te geven welke de medische redenen zouden zijn die zich verzetten tegen een reis. Zoals reeds gesteld blijkt dat hij het van belang acht dat de behandeling niet zou worden onderbroken. Aangezien uit het voorgelegde attest blijkt dat de behandelende psychiater aangeeft dat hij niet weet of er een verdere behandeling mogelijk lijkt in het land van herkomst, hetgeen mogelijks de reden is waarom hij meent dat verzoekster niet kan reizen, lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om op grond van de vaststelling dat een verdere behandeling mogelijk is en er verder geen medische redenen terug te vinden zijn in het voorgelegde medisch attest waarom verzoekster niet zou kunnen reizen, toch uit te gaan van de vaststelling dat verzoekster kan reizen. Bovendien kan ook nog worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer niet betwist dat verzoekster nood heeft aan mantelzorg.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 86 968 van 21 augustus 2012, stelt de Raad vast dat er geen arrest nr. 86 968 van 21 augustus 2012 bestaat. Er is wel een arrest nr. 86968 van 6 september 2012 doch dit arrest heeft geen uitstaans met het betoog van verzoekers. De verwijzing naar een niet bestaand arrest is bijgevolg niet dienstig. In zoverre verzoekers het arrest 85 968 van 21 augustus 2012 voor ogen hebben, merkt de Raad op dat de omstandigheden van huidige zaak niet te vergelijken zijn met de feitelijke gegevens van het voormelde arrest. In de zaak besproken in het voormelde arrest waren er twee psychiaters die stelden dat het perspectief van een terugkeer naar omstandigheden die aan de basis liggen van het trauma, een ernstig risico op zelfmoord kan teweegbrengen. *In casu* wordt in het voorgelegde attest niets gezegd over een terugkeer naar de omstandigheden die aan de basis liggen van het trauma. Er wordt enkel gesteld dat indien de behandeling wordt stopgezet er een risico bestaat op zelfdoding, hetgeen geenszins hetzelfde is. Bovendien heeft de arts-adviseur *in casu* gesteld dat de behandeling kan worden verder gezet, zodat redelijkerwijze kan worden gededuceerd dat het risico op zelfdoding in dergelijk geval zo goed als uitgesloten is.

Waar verzoekers stellen dat de psychische stoornis verergerd zal worden bij een terugkeer en dat een confrontatie met de problemen in het herkomstland haar gezondheid niet ten goede zal komen, dient vastgesteld te worden dat zulks niet blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Dit is een eigen oordeel van verzoekers. Uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat de behandeling die verzoekster ondergaat noodzakelijk is en niet mag onderbroken worden. Dienaangaande heeft de ambtenaar-geneesheer er op gewezen dat de behandeling, zowel als de medicatie en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Noch een schending van de motiveringsplicht noch een schending van artikel 3 van het EVRM worden hierdoor aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers tonen niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand kwam of steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat de schending van de rechten van verdediging betreft, stelt de Raad dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op juridictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, daargelaten de vraag of dit beginsel wel op ontvankelijke wijze is aangevoerd door verzoekers.

In zoverre verzoekers ook nog de schending aanvoeren van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaten uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepaling zou bestaan, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU